

SAKSFRAMLEGG

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.: 2006 143	Doknr.: 139
Mottatt: 15 MAI 2006 MP/SDD	
Saksbeh.: MBB	Arkiv: 713
Kopi:	Avskr.:

Saksbehandler: Stein Enger
Arkivsaksnr.: 05/00277

Arkiv: 75

Behandles i:
HAMAR FORMANNSKAP

HØRING AV FORSLAG TIL ENDRING AV LOV OM VETERINÆRER OG ANNET DYREHELSEPERSONELL.

INNSTILLING:

Hamar kommune støtter ikke den foreslåtte lovendringen. Kommunen mener at det vil være mer rasjonelt å administrere veterinærtjenesten og veterinærvakta på et høyere nivå, og at staten gjennom Mattilsynet vil være den som best kan gjennomføre dette.

VEDLEGG:

Høringsbrev datert 15.02.06 fra Det kongelige landbruks- og matdepartement.

FAKTA:

Landbruks- og matdepartementet har sendt forslag til endring av lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell ut til høring, med frist 15. mai

Dyrehelsepersonelloven danner det lovmessige grunnlaget for veterinærvirksomhet i Norge. Loven fastsetter både bestemmelser om dyrehelsepersonellens yrkesutøvelse og bestemmelser som angår tilgjengelighet av tjenester fra slikt personell.

Departementet ønsker at kommunene fra 2007 skal overta ansvaret for å ha en tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell, samt ansvaret for den kliniske veterinærvakta (tjenester fra selvstendige veterinærer til dyreeiere). Landbruks- og matdepartementet ønsker at bestemmelser som angår tilgjengelighet av tjenester for brukere forvaltes så nær de det gjelder som mulig. I dag er det staten som har ansvaret for å sikre en landsdekkende dyrehelsetjeneste. Skal dette endres er det behov for en lovendring.

Det er § 1 annet ledd som i dag sier at staten har det overordna ansvaret for å sikre en landsdekkende dyrehelsetjeneste. Det foreslås nå at denne oppheves. Videre foreslås det en ny bestemmelse i § 3 a, som overfører ansvaret til kommunen. Lovens §26 om klinisk vakt regulerer i dag ordninga der staten har ansvaret og samtidig gir bestemmelser for forhandlingene med yrkesorganisasjonene. Også § 26 foreslås opphevet.

Grunnlaget for veterinærer ut i distriktene er endret av forskjellige årsaker som strukturendringer i landbruket, økonomiske forhold og at den gamle distriktsveterinærordningen er borte.

Sagelvmo-utvalget foretok i 2004 en vurdering av hvordan en tilfredsstillende veterinærordning kunne opprettholdes i aktuelle områder.

Utvalget konkluderte slik:

"Utvalget mener at de utfordringer en står overfor med hensyn til å få en tilfredsstillende veterinærdekning i alle deler av landet best kan løses ved at kliniske veterinærtjenester

gjøres til et kommunalt ansvar. Utvalget tilrår derfor at kommunene gis ansvar for at det finnes en tilfredsstillende veterinærdekning. Utvalget mener det i denne sammenheng vil være nødvendig at også det statlige ansvaret for den kliniske veterinærvakten legges til kommunal sektor."

Utvalget skrev følgende om lokal tilpasning og interkommunalt samarbeid.

"Arbeidsgruppen mener de enkelte kommuner vil være de beste til å vurdere hvordan tilfredsstillende klinisk veterinærdekning skal opprettholdes i området. Arbeidsgruppen mener derfor at kommunene bør gis stor frihet i hvordan de velger å benytte de økonomiske midlene som stilles til rådighet. Eksempelvis kan det tenkes tilsatt kommuneveterinærer i hele eller delte stillinger i noen kommuner, mens andre kommuner ser det som mest hensiktsmessig å yte driftstilskudd til veterinærer i området. I tråd med de eksisterende veterinærområder bør de respektive kommuner oppfordres til et utstrakt interkommunalt samarbeid for å best mulig utnytte de økonomiske ressurser som gjøres tilgjengelig for kliniske veterinærtjenester."

VURDERING:

I Hamar er det om lag 70 gårdsbruk med husdyr. I tillegg er det mange hunder og andre i gruppen kjæledyr. Kommunen er opptatt av at disse forskjellige brukergruppene skal ha tilgang til en god veterinærtjeneste for å sikre at dyr ikke lider.

Det er 4 veterinærer som deler vakttjenesten i Hamar, Løten, Stange og søndre deler av Ringsaker. De har fått til et bra vaktopplegg som fungerer tilfredsstillende for både veterinærene og brukere av veterinærtjenester.

I forslaget til lovendring er det sagt noe om hvilke krav som skal stilles til den kommunale veterinærtjenesten. Situasjonen hittil er at det offentlige ansvaret for veterinærdeknning og veterinærdeknning tilligger staten. Ansvar er klargjort gjennom utviklet praksis ved den tidligere distriktsveterinærordningen. Men det er i dag store reelle uklarheter om hvor langt det offentlige ansvaret skal trekkes. Dette er blant annet nylig kommet til uttrykk i uenighet mellom departementet som veterinærmyndighet og yrkesutøvere i forbindelse med vaktordninger.

Departementets forslag betyr at det blir opp til den enkelte kommune å avgjøre hva som vil være "tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell" slik det er uttrykt i lovforslaget. Selv om dette er kommunal handlefrihet så er det et fagområde hvor kommunen selv ikke har noe faglig apparat.

Hvis lovendringen blir gjennomført vil det føre til vesentlige økonomiske forpliktelser for den enkelte kommune. Det må da forutsettes at det gis full kompensasjon for dette. I høringsnotatet er dette beskrevet slik: "Regjeringen har en ambisjon om at alle nye oppgaver som pålegges kommunal sektor skal være fullfinansiert. Landbruks- og matdepartementet tar sikte på at både midlene til klinisk veterinærdeknning (kapittel 1115 post 70) og midler knyttet til det nye ansvaret for tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell skal innlemmes i rammetilskuddet til kommunene, evt. etter øremerking av tilskuddet i en overgangsperiode."

Rådmannens oppfatning er at løftet om fullfinansiering ikke er pålitelig. Det er eksempler på tidligere gjennomførte reformer der fullfinansiering er forutsatt, men ikke erfart. Det er

således grunn til generell skepsis fra kommunenes side. Men i dette tilfellet kommer i tillegg at reformen i særlig grad er preget av uklarheter. Det er heller ikke utenkelig at kommunene også vil komme i erstatningsansvar dersom brukere av tjenesten lider økonomiske tap på grunn av at det av ulike grunner ikke er etablert en tilfredsstillende veterinærvesen i kommunen/regionen. Ei god veterinærvesen er videre avgjørende for et godt dyrevern og hindre unødig lidelse blant husdyr. Det kan ikke være den enkelte kommunes økonomi som setter grenser for hva som her kan aksepteres i forhold til dyrevelferd.

I de fleste kommuner vil det være helt avgjørende å få til et godt samarbeid med nabokommunene for å få et fullverdig tilbud. Dette kan være tidkrevende. I dag har Mattilsynet det overordnede ansvaret, noe som trolig er langt mer rasjonelt enn at hver kommune skal ha ansvaret med ordninga. Organisatorisk synes det uhensiktsmessig å legge ansvaret for denne tjenesten til kommunene ettersom vakt-distriktene stort sett vil bestå av flere kommuner. Om ansvaret skal overføres til et lavere nivå, må det være mer effektivt om det overføres til fylkesnivå evt. annet regionalt nivå.

På bakgrunn av disse vurderingene kan ikke Hamar kommune støtte den foreslåtte lovendringen. Kommunen mener det vil være mer rasjonelt å administrere veterinærvesena på et høyere nivå, og at staten gjennom Mattilsynet vil være den som best kan gjennomføre dette.

Hvis kommunen likevel får overført ansvaret for en tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell, samt ansvaret for den kliniske veterinærvesena er det viktig at staten definerer hva som er en "tilfredsstillende ordning". Dette sikrer en minstestandard på tjenesten uavhengig av kommunenes økonomi og interesse.

Det må også avklares hvilke økonomiske virkemidler som følger med de nye arbeidsoppgavene. Pr. i dag har kommunen ingen oversikt over hva et slikt merarbeid vil koste. Videre bør overføringa av midler være øremerka også ut over en overgangsperiode, slik at veterinærordninga ikke må konkurrere med andre velferdstilbud kommunen gir.

Særutskrift:

Det kongelige Landbruks- og matdepartement,

